עובד ישראל

עתון סבבה • ללא דאוויינים • ללא חינטרושים • העורך חסר האחריות: קובי ניב

הממשלה תפסה פוזה של ברוגז עם ארה"ב

„ארצות־הברית היא עכשיו צ'ילבא שלנו" — סיכם מזכיר הממשלה עם השפם את החלטת הממשלה.

עיתונאי אחד שאל אם זאת אומרת שאמריקה וישראל הם ברוגז, ועל כך ענה המזכיר אשקרה: „ברוגז לעולם — שולם שולם אף פעם!"

מישהו אמר לזה עם השפם שהנשיא קארטר אמר שהכל בסדר, ואז אמר המזכיר שהנשיא הוא „צ'ילבא מתחנפת!"

השרים שיצאו מהישיבה לא הסכימו לדבר עם אף אחד, ועשו פרצופים חמוצים וגם סובבו את הגב אל העיתונאים לאות מחאה נגד אמריקה. רק דיין הסכים להגיד מילה ואמר ש„עיסקת המטוסים המשולשת היא עבורנו אצבע משולשת, והם כבר יקבלו אצלנו א־פייג!"

אנשים שעובדים בשביל הממשלה הסבירו אחר־כך לעיתונאים שזה רק פוזה והכל דאווין אחד גדול בשביל שהאמריקאים קצת ייבהלו ולא יעשו לנו יותר מין כאלה תרגילים „ברוגז ברוגז לעולם זה רק אמירה כזאת," אמרו האנשים, „וזה ידוע שגם אצל ילדים אומרים את זה לא על באמת."

ובאמת, טלפונים שמגיעים מאמריקה אומרים שהחלטת הממשלה התקבלה שם ממש בבהלה, ושהאמריקאים לא יודעים מה לעשות.

בגין לקארטר: נו — נו — נו!

כן, כן — עזר התחרפן

כן, כן — השמועות נכונות — עזר וייצמן באמת התחרפן לגמרי.

בהתחלה שהוא חשב שסאדאת אוהב אותו, הוא פיתאום תפס פוזה של יונה לבנה, בתור דאווין על סאדאת ובתור רושם על העם, וחשב שהנה הוא כבר נהיה ראש־ממשלה ומביא את השלום, וכבר כולו התנפח כאילו מי יודע מה.

אבל מה — אחר־כך, שהוא ראה שזה לא־כל־כך ככה ושום שלום לא ייצא מכל זה ושהעם מה איכפת לו משטויות, אז בבת־אחת החליף פוזה בחזרה ונהיה עוד פעם נץ שחור, וכבר מכין תוכניות של התיישבות בגדה, יותר גדולות משל אריק שרון, יעני בשביל להראות שהוא יותר גבר אפילו מאריק.

בקיצור — הבן־אדם התחרפן לגמרי וכבר לא יודע מה הוא רוצה. יום אחד הוא יונה, יום אחד הוא נץ, יום אחד הוא חתול, ויום אחד הוא בכלל עכבר — וכולו חירפון אחד גדול.

בז'ז'ינסקי אנטישמי! בז'ז'ינסקי אנטישמי!

הרמטכ"ל

תגובות מעורבות בארץ ובעולם

הרמטכ"ל החדש שלנו רפול הוא גיזעי לאללה. כל הכבוד לו!

הוא כל הזמן שותק, יעני שתקן, אבל כשהוא כבר פותח את הפה אז כל מילה זו מילה.

אתמול למשל ריאיין אותו איזה עיתונאי יורם, ורפול בלי בושה בפרצוף וזהו זה. אז היורם הזה הלך ופירסם את זה בעיתון ותיכף נהיה מזה סמטוכה גדולה.

המערך הבכיינים ישר אמרו שזה לא יפה שרמטכ"ל ולא עושים דבר כזה, וזה לא התנהגות, ולא מנומס וכל מיני בכיות כאלה.

אבל בליכוד צחקו עליהם בפרצוף ואמרו שזה דווקא על הכיפאק. גאולה כהן אמרה שצריך לחלק את של הרמטכ"ל בבתי־ספר, שילמדו מה זה זקיפות־קומה יהודית וציונות גאה. אחד ארנס, שהוא היושבראש של ועדת־החוץ־והביטחון, אמר ש„רפול ביטא את האמת הביטחונית של ישראל". עזר וייצמן אמר שהוא תומך של הרמטכ"ל בכל פה.

גם ד"ש החנטרישים פיתאום יש להם מה להגיד, והפופאיי שלהם אמר שהוא יעלה את פרשת לדיון בממשלה, אבל אין לו צ'אנס — בגין ועזר וכל החבר'ה יתנו „גיבוי מלא" לרפול. ובאמת, כל הכבוד לרמטכ"ל!

מה הדאווין?

קוראי **עובד ישראל** שואלים ועונים בעניינים חשובים

יעקב לוי מירושלים שואל: מה הדאווין של הפוזה שתפסה הממשלה נגד אמריקה?

ועונה:

זה שזה דאווין זה כבר אמרו. אבל זה לא כמו שאמרו, זה דאווין אחר. מה שאמרו זה שזה דאווין שאמריקה תיבהל, אבל גם זה דאווין. כי הדאווין האמיתי בכלל לא קשור לאמריקה, הוא קשור לכל העניין של השלום. איך? ככה — ישראל יודעת מההתחלה שכל מה שהיא מציעה יביא רק כאב ביצים ולא שלום, ושאם היא תמשיך ככה, אז בסוף אמריקה תלחץ עליה שכן תעשה שלום ולא יעזור שום דבר. אז מה עושים? צריך לדחות את הלחץ. איך? ככה — נותנים לאמריקאים להחליט חופשי־חופשי לתת נשק לסעודיה ומצריים, ואז פתאום עושים את עצמנו נבהלים לאללה ורעש גדול וכל זה, ואומרים שככה אי־אפשר, ובשביל זה צריכים לבדוק מחדש את כל המצב המדיני ואת הצעות השלום וכל החינטרושים האלה. ואז מה שקורה זה שישראל יכולה להמשיך לדחות את השלום ולהמשיך לבלבל את המוח לכל העולם. וזה בדיוק הדאווין של הממשלה, זה הכל.

יוסף חביב מפתח־תיקווה שואל: למה היה צריך בגין להביא מסביר מדרום־אפריקה? מה, כבר אין לנו אנחנו מסבירים בישראל, או מה?

ועונה:

קודם כל, בשביל להסביר בחוץ־לארץ צריך לדעת טוב אנגלית, ואנגלית זה השפת־אם של דרום־אפריקה, אז בשביל זה הוא הביא אותו. חוץ מזה, מי שחי בדרום־אפריקה הוא יודע יותר טוב ממי שחי כאן מה זה הבעיות של היהודים ואיך להסביר את זה לעולם, למה שבדרום־אפריקה יש המון כושים מסביב, וזה כמו פה עם הערבים.

יצחק בן־זאב מרמת־גן שואל: מה החליטה ועידת המפד"ל מהשבוע שעבר?

ועונה:

ועידת המפד"ל מהשבוע שעבר החליטה להחליט מה שהחליטה ועידת המפד"ל מהפעם שעברה.

ג'עג'ועה השבוע

ז'אקלין, שיגעו אותי!

הו ז'קלין, אני אמות עלייך, יא ז'קלין! אבל ימותו קודם אלו שבכלל הביאו אותך לכאן! הם שיגעו אותי, ז'קלין, שיגעו אותי!

למה אני צריך אותך כאן? למה לי לראות אותך כל יום בעיתונים ובטלוויזיה ואפילו ברדיו? למה אני צריך את הצרות האלו? למה נולדתי, יא ז'קלין?

את, את ששכבת עם מלכים ועם נשיאים ועם רוזנים ועם מיליונרים, את לא זורקת זין לכיוון שלי. את, את שהינך קוסית מפוארת וזוהרת, את שמה עלי קצוץ. את, את שכולך חור אדיר של עושר, את לא שמה עלי בכלל.

ואני יושב לי תקוע בבית, כמו פרייר, פרייר של כל העולם. פרייר של אלו שהביאו אותך!

את מבינה, יא ז'קלין, ככה הם שיגעו אותי, שיגעו אותי, ז'קלין, שיגעו אותי!

„המדד עלה לי על העצבים"

„המדד עלה, עלה, עלה, עד שעלה לי על העצבים" — ככה הסביר שימשון פ., לשוטרים שבאו לעצור אותו, למה פירק את כל הסופרמרקט בצ'חונה שלו.